

L. SIMON LÁSZLÓ (1972) Agárd

L. SIMON LÁSZLÓ

Vidd el magaddal!

„Auch das Schöne muß sterben!”
Schiller

Vidd el magaddal a szívem, ha elmész,
vidd, s ne nézd, mivé lesz nélküle a test,
miként fakulnak a vérrel hímzett minták,
mígnem láthatatlanná válnak az apró hibák,
ahol egykor megakadt a tű, s elszakadt a cérna.
Ne fordulj meg, úgysem tudsz ölelni lázas álmokat,
foglalt a kéz és elillantak a vágyak,
ezer és ezer szorítás is kevés lenne,
hogy újra csokorba kösd,
mit elengedtél a szívemet kérve.
Vidd el magaddal a szívem,
s ne nézz hátra,
csak szorítsd, hogy sokáig érezd a dobogást,
a felhőket felszakító lüktetést,
s az út végén mosd le magadról a szennyet,
ha újra szabad lesz kezed.
Vidd magaddal a szavaimat,
erekként hálózzák be a szívem,
s mikor már lassul a lüktetés,
tetováld bőröd belsejébe őket,
hogy csak te lásd, te értsd, te érezd,
mi az, mit kimondani képtelen voltam,
amikor bordáim közül utat tört magának a hallgatás,
és csak a csont csattanása, a hús sercegeése,
az erek pattanása beszélt:
a szív nem magányos, a test lett árva nélküle,
és minden, mi voltam,
úgy oszlik szét, mint hirtelen szélben
a virágillatú szenvedély.
Vidd el magaddal a szívem, ha elmész,
s ne akard cserébe ott hagyni a tied,
hagyd gyászolni a hegyeket,
esőtáncot járni a fákat,
lábukhoz simulni az emlékeinket,
az ég már nem kék,
a föld már nem a miénk,
s nem tud ennyi fájdalmat felszárítani a Nap.
Csak menj, ne nézz hátra,
én már szív és test nélkül is létezem,
míg állnak a szavakból rakott falak,
a mondatokból épített templomok,

míg megtartják az eget
a versekből faragott oszlopok,
csak menj, mert már nélkülem is tudod,
mivé válhattunk volna együtt.
Vidd el magaddal a szívem, ha elmész,
vidd, s ne nézd, mivé lesz nélküle a test,
miként fakulnak a vérrel hímzett minták,
mígnem láthatatlanná válnak az apró hibák,
ahol egykor megakadt a tű, s elszakadt a cérna.
Csak menj, menj, és ne nézz hátra!

